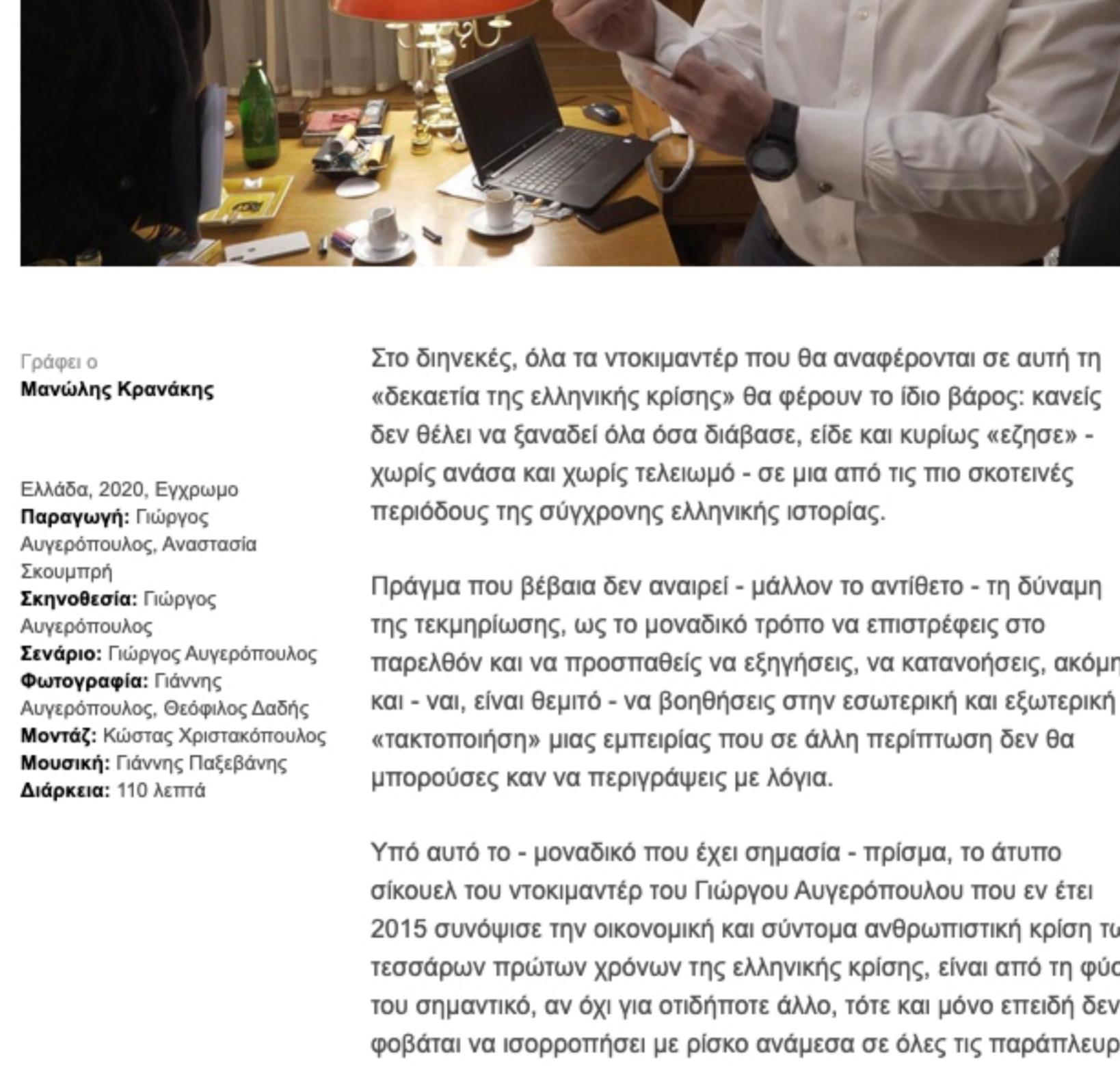
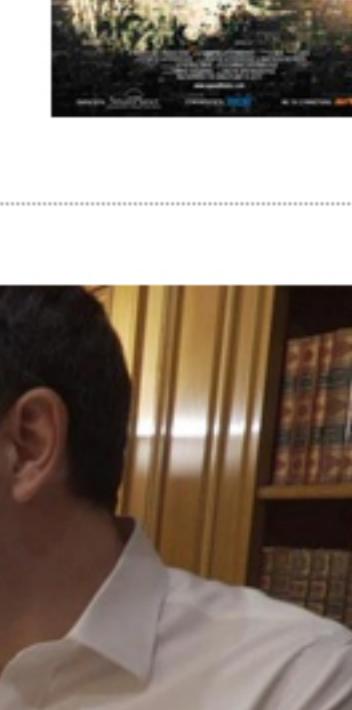

«Agora» του 2015, μια καταγραφή των γεγο
χρόνια της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ.

[Tweet](#) [Просмотреть](#)

Οπως και στο «[Agora](#)», είναι θαυμαστός ο τρόπος με τον οποίο Γιώργος Αυγερόπουλος βρίσκεται με την ίδια άνεση και περισσότερη γνώση, πραγματικά, παντού. Μέσα στα Eurogroup και στα υψηλά κλιμάκια των ευρωπαϊκών κλειστών δωματιών στις Βρυξέλλες και από εκεί στις ακτές της Λέσβου όπου φτάνουν οι πρόσφυγες με απατηλό χαμόγελο της «σωτηρίας», στην αίθουσα του δικαστηρίου δικάζεται η υπόθεση της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα.

πλατεία Αμερικής του Ζακ Κωστόπουλου.

Σαν ένα θρίλερ με all star cast που διεξάγεται σε μια συνεχή διαδρομή, ο Αυγερόπουλος μοντάρει τα πραγματικά γεγονότα στη μορφή μιας ανατριχιαστικής μυθοπλασίας και αφήνει τα talking heads του να αφηγηθούν ο καθένας τη δική του εκδοχή πάνω στη «τραγωδία». Δεν είναι τυχαίο ότι το μεγαλύτερο ενδιαφέρον έχει η αντίστιχη ανάμεσα στον Αλέξη Τσίπρα και τον Γιάνη Βαρουφάκη. Είναι κρίμα που δεν γνωρίζουμε πότε ακριβώς έχουν κινηματογραφηθεί οι κεντρικές τους συνεντεύξεις, αλλά είναι σαφές πως ο Αυγερόπουλος διασκεδάζει με το πόσο πιο σοφός = αν και διαρκώς αλαζόνας - αποδεικνύεται ο Τσίπρας απέναντι στον διαρκαστειευόμενο και προσβλητικό ως προς τη σοβαρότητα του θέματος

Ελλασ βυθιστηκε μεσα στην ελαφροτητα μιας ψευδοεπαναστατικη διαθεσης της «πρωτης φορα Αριστερα».

Ενδιαμεσα στο (φευ, όχι μόνο) πολιτικό παιχνίδι, βινιέτες πραγματικής ζωής (από ήρωες μιας απτής καθημερινότητας) δίνουν τη σωστή διάσταση στην έννοια «ανθρωπιστική κρίση». Οχι πάντα οι πιο ενδιαφέρουσες και σίγουρα όχι οι λιγότερο «λαϊκίστικες» του ψηφιδωτού που επιχειρεί ο Αυγερόπουλος, αλλά σίγουρα αυτές που εξηγούν πως το παιχνίδι των ισχυρών «εφαρμόστηκε» στον ελληνικό λαό και δη στους αδυνάτους, που μοιάζουν διαρκώς να είναι οι πρωταγωνιστές του ντοκιμαντέρ, σίγουρα οι μόνοι που μπορούν να μιλήσουν ακόμη και σήμερα για το που οδήγησαν τα χρόνια της κρίσης, των αέναων διαπραγματεύσεων, του εφιαλτικού (από κάθε άποψη) δημοψηφίσματος, της «εξόδου» από τα μνημόνια γιόρτασε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ λίγο πριν δώσει τη σκυτάλη στην επόμενη φιλελεύθερη (και γι' αυτό ό,τι πιο «βδελυρό» υπήρξε στη χώρα, για όσους, ειρωνικά, ονομάζουν μέσα στο ντοκιμαντέρ τον ίδιο τους τον εαυτό «ψευδοαριστερά») κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας.

Ο Αυγερόπουλος συνοψίζει. Και κάνει καλά, απέναντι σε ένα λαό που διακρίνεται διαχρονικά από την πιο κοντή μνήμη που είχε λαό στη σύγχρονη ιστορία του δυτικού πολιτισμού. Παρασύρεται,

ενοχής των κυβερνήσεων και όχι των λαών, της λογικής που χαιδεύει τα αυτιά ενός ολόκληρου λαού ότι για τα δεινά του ευθύνεται μόνο ένα ολόκληρο σύστημα που τον θέλει πιόνι σε ένα μεγάλο παιχνίδι ισχυρών. Αυτές είναι και οι πιο αδύναμες στιγμές ενός ντοκιμαντέρ που μέσα στην πραγματικά αξιοσημείωτη σύνθεση που επιχειρεί μπροστά σε ένα όγκο υλικού που είναι ακόμη πολύ νωρίς για να ταξινομηθεί, είναι εύστοχο όταν περιγράφει τον παραλογισμό μέσα στον οποίο μπήκε το ελληνικό κράτος να αναμετρηθεί ουσιαστικά με τον εαυτό του, την ευρωπαϊκή του υπόσταση, την ανθρώπινη πλευρά μιας κρίσης που ξεκίνησε ως οικονομική, κορυφώθηκε ως ανθρωπιστική αλλά κατέληξε ως βαθιά υπαρξιακή.

Παρακολουθείται, ωστόσο, με διαρκές ενδιαφέρον γιατί έχει τη γνώση να κατανοεί πως η απόσταση ανάμεσα στο Eurogroup και την Ειδομένη, η απόσταση ανάμεσα στο Μαξίμου και τη γκαρσονιέρα χωρίς θέρμανση στο Νέο Κόσμο, η απόσταση ανάμεσα σε αυτόν που πεθαίνει από το φονικό χέρι ενός χρυσαυγίτη και αυτόν που γίνεται χρυσαυγίτης γιατί η ρητορική των αισχρών δανειστών είναι η ίδια που γεννάει τον επαναστάτη και τον φασίστα είναι μηδενική. Ο, τι αποθεώνεται μέσα στις περίπου δύο ώρες του ντοκιμαντέρ, υπονομεύεται την ίδια στιγμή από την πραγματικότητα και ο Αυγερόπουλος, παρά τον συναισθηματισμό που τον παρασύρει, θα ήθελε πολύ ο θεατής του «*Agora II: Οι Δεσμώτες*» να ζήσει περισσότερο απ' οτιδήποτε τον παραλογισμό μιας χώρας που πόνεσε και που πτονάει ακόμη. Δεν φτάνει μέχρι τέλους, όμως, χάνοντας την ευκαιρία να πει με αυτό το ντοκιμαντέρ την τελευταία λέξη σε μια κρίση που, εννοείται, φυσικά και αδιαπραγμάτευτα, δεν έχει τελειώσει και θα αργήσει πολύ να τελειώσει.

τεκμηριώνει τα ηοή γνωστά, κρίνει χωρίς να φτανει στα ακρα και μικραίνει την ιστορία του και τη διαχρονικότητά του για να μοιάζει οικεία και «ευχάριστη» στα αυτιά όσων πληγώθηκαν περισσότερο σε αυτή τη δεκαετία, καταλήγοντας με τις εύκολες αναγωγές στα

κοινωνικά δίκτυα υπέρ του ΣΥΡΙΖΑ και όχι μια ταινία τεκμηρίωσης. Οχι, δηλαδή, ακριβώς το ζητούμενο ενός ντοκιμαντέρ που, το νιώθεις, ότι θέλει να συνοψίσει μια για πάντα την «ελληνική κρίση», αλλά δεν υποχωρεί στην κεντρική του ιδέα να παραμερίσει τη στράτευση του και να δει πιο αντικειμενικά τα γεγονότα.

Θα χρειαστούν περισσότερα χρόνια για να αποκτήσουμε την
ωριμότητα να μην θεωρούμε τα χρόνια του 2015 - 2019 ως (έστω
και άπυττο) σίκουελ του 2010 - 2014, αλλά ως μια ενιαία κρίσιμη
στιγμή στην ιστορία μιας χώρας που ακόμη και σήμερα, εν έτει 2021
(και με την διαπραγμάτευση του 2015 να έχει ήδη και την ανώφελη
μυθοπλασία της στη μορφή «Εγκληματικών στην Αίθουσα») μοιάζει να

